

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobkyně: **J. M. K.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. M.em Rottou
sídlem Maiselova 38/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ing. M. M.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. M.em Dančišinem
sídlem Husova 240/5, 110 00 Praha 1

o výživné manželky

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 12. května 2022, č. j. 10 C 94/2019-520

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé (I.) **mění** jen tak, že za rok 2022 se žalovanému stanoví vyživovací povinnost za dobu od 1. 1. 2022 do 6. 9. 2022, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**; ve výroku o dlužném výživném (II.) **se mění** tak, že dlužné výživné za dobu od 1. 1. 2020 do 6. 9. 2022 ve výši 1 367 000 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni ve dvou splátkách po 683 500 Kč, a to první splátku do 31. 12. 2022 a druhou splátku do 30. 6. 2023.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rezková

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 34 073,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost platit žalobkyni výživné za dobu od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 ve výši 50 000 Kč měsíčně, za dobu od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 ve výši 40 000 Kč měsíčně a za dobu od 1. 1. 2022 ve výši 35 000 Kč měsíčně předem, vždy do 10. dne v měsíci (výrok I.), dlužné výživné za dobu od 1. 1. 2020 do 12. 5. 2022 ve výši 1 234 000 Kč uložil žalovanému zaplatit žalobkyni ve dvou splátkách po 617 000 Kč, a to 1. splátku do 31. 7. 2022 a 2. splátku do 31. 12. 2022 (výrok II.), žalobu co do povinnosti žalovaného platit žalobkyni výživné za dobu od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 ve výši 50 000 Kč měsíčně, za dobu od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 ve výši 60 000 Kč měsíčně a za dobu od 1. 1. 2022 částku 65 000 Kč měsíčně zamítl (výrok III.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).
2. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala stanovení výživného manželky ve výši 100 000 Kč měsíčně s tím, že manželství bylo uzavřeno dne 19. 10. 2001, z manželství se narodil syn N. dne xxx a dcera P. dne xxx. Žalovaný v srpnu 2017 opustil společnou domácnost, o děti pečuje žalobkyně, mají vysoké měsíční výdaje, žalovaný má vysoký příjem, mělo by tak dojít k vyrovnání životní úrovně obou manželů.
3. Žalovaný se hájil tím, že žalobkyni platí 100 000 Kč měsíčně pro potřeby dětí, její i náklady domácnosti. Poukázal na to, že žalobkyně má vysokoškolské vzdělání, perfektně ovládá angličtinu a má bohaté zkušenosti v oblasti mediální komunikace, má tak možnost příjmu z pracovní činnosti. Poukázal dále na svou vyživovací povinnost k synovi M. z předchozího vztahu ve výši 15 000 Kč měsíčně.
4. Soud I. stupně rozhodl rozsudkem ze dne 18. 2. 2021, č. j. 10 C 94/2019-306, ve spojení s doplňujícím rozsudkem ze dne 30. 3. 2021, č. j. 10 C 94/2019-315, jímž uložil žalovanému povinnost platit žalobkyni výživné počínaje dnem 14. 11. 2018 ve výši 60 000 Kč měsíčně, dlužné výživné za dobu od 14. 11. 2018 do 18. 2. 2021 ve výši 968 500 Kč uložil žalovanému zaplatit ve dvou splátkách a ve zbylém rozsahu žalobu zamítl. K odvolání žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 9. 2021, č. j. 58 Co 240,241/2021-378, rozsudek soudu I. stupně potvrdil ohledně výživného za dobu od 14. 11. 2018 do 31. 12. 2019 a ohledně výživného za dobu od 1. 1. 2020 nadále rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, uložil soudu I. stupně, aby vyjasnil, jaké příjmy měl žalovaný z cenných papírů v letech 2020 a 2021 a zda a jakým způsobem je lze v dané věci zohlednit.
5. Po doplnění dokazování vzal soud I. stupně za prokázané, že účastníci řízení jsou manželé, žalovaný se v roce 2017 odstěhoval ze společné domácnosti a bydlí v pronajatém bytě se svou přítelkyní. V roce 2020 příjmy žalovaného činily 4 350 541 Kč, pojistné 728 165 Kč a daň 759 996 Kč. Dle potvrzení zaměstnavatele činil průměrný čistý měsíční příjem žalovaného 209 269,40 Kč, v některých měsících byla odměna nižší s ohledem na zaplacené školné. Soud I. stupně zohlednil, že platba školného představovala benefit zaměstnavatele, tedy byla součástí příjmu žalovaného, současně však tvořila výdaj na školné dětí, tedy nebyla v jeho dispozici. V daňovém priznání byl uveden příjem z pronájmu bez DPH a odečteny náklady paušální částkou procentem z příjmu. Částky za pronájem vozidla zohlednil v plné výši, bez přihlídnutí k výdajům s tím, že se jedná o další z benefitů zaměstnavatele žalovaného, neboť se jednalo o pronájem vozidla, které měl žalovaný k dispozici a sám jej užíval. Náklady na získání těchto příjmů tedy byly zjevně totožné s výdaji na provoz vozidla (servisní prohlídky, pojištění, pohonné hmoty apod.). Obdobné výdaje na provoz vozidla měla i žalobkyně, soud tak neshledal důvod tyto výdaje konkrétně zjišťovat, vycházel přitom z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2021, č. j. 58 Co 240,241/2021. Reálný příjem žalovaného byl tedy vyšší, cca 260 000 Kč měsíčně, k tomu připočítal částku 553 816 Kč, kterou žalovaný obdržel za prodej cenných papírů a měl ji ve své dispozici. Poukázal na to, že

svědek S. uvedl, že žalovanému poskytl peněžní prostředky, ale vše bylo vyřešeno v roce 2017. Žalovaný ani netvrdil, že by tyto finanční prostředky byly někoho jiného. Žalovaný tak měl příjem v roce 2020 cca 300 000 Kč měsíčně. V roce 2021 příjmy žalovaného činily 3 527 886 Kč, daň 673 921 Kč, pojistné pak dle žalovaného činilo 25 000 Kč měsíčně tj. částku 300 000 Kč. Dle potvrzení zaměstnavatele byl průměrný čistý měsíční příjem žalovaného 217 039 Kč, odměna v některých měsících byla nižší s ohledem na zaplacené školné. Ohledně plateb školného zaměstnavatelem zaujal shodný názor jako v roce 2020. Přihlížel dále k příjmu žalovaného v období od ledna do dubna 2021 za pronájem vozidla ve výši 35 090 Kč za měsíc tj. k částce 140 360 Kč. Vycházel dále z toho, že žalovaný prodal vozidlo za částku 653 400 Kč, za kterou uhradil nezletilý P. školné až do roku 2024/2025. Shledal však na místě zohlednit další benefit, a to, že má žalovaný od května plně k dispozici firemní vůz. Poukázal na to, že žalovaný sám uvedl v rámci odvolacího řízení o úpravě poměrů k nezletilým dětem, že jeho příjmy činily v tomto roce 240 000 Kč měsíčně. V roce 2022 zjistil průměrný měsíční výdělek žalobce 214 935 Kč měsíčně. Žalovaný měl výdaje na bydlení ve výši 43 100 Kč měsíčně. Od roku 2022 se žalovanému náklady na bydlení nezvýšily. Soud I. stupně však poukázal na to, že tyto výdaje žalovaný platí z toho důvodu, že opustil společnou domácnost a v bytě bydlí se svou přítelkyní. Žalovaný dále prodal vůz, který byl ve společném jmění manželů a v současné době má bezplatně k dispozici firemní vůz. Přihlížel dále k tomu, že žalovaný platil výživné na nezletilého syna N. ve výši 60 000 Kč měsíčně do 31. 10. 2021 a od 1. 11. 2021 ve výši 40 000 Kč měsíčně. Na nezletilou P. je povinen přispívat do 31. 8. 2020 částkou 40 000 Kč měsíčně, od 1. 9. 2020 do 31. 8. 2020 částkou 50 000 Kč měsíčně, od 1. 9. 2021 do 31. 10. 2021 částkou 60 000 Kč měsíčně a od 1. 11. 2021 částkou 40 000 Kč měsíčně. Kromě toho má žalovaný ještě vyživovací povinnost ke svému synovi z předchozího vztahu ve výši 15 000 Kč měsíčně. Soud I. stupně nepřihlédl k částce 4 671 Kč, kterou žalovaný platí za byt ve Xxx, vycházel přitom z toho, že i když účastníci mají družstevní podíl ve společném jmění manželů, jedná se o byt po rodičích žalovaného, byt je volný, žalovaný měl a mohl zajistit jeho pronájem, byt by to mělo být po dohodě se žalobkyní. Žalobkyně nemá ani přístup do bytu.

6. Ohledně příjmů žalobkyně vycházel z jejích potenciálních příjmů, poukázal na to, že v roce 2020 bylo synovi 16 let a dceři 13 let, děti již nevyžadovaly celodenní osobní péči žalobkyně, žalobkyně tak mohla mít zaměstnání minimálně na pozici všeobecného administrativního pracovníka s příjmem cca 31 000 Kč měsíčně. Žalobkyně žije ve své nemovitosti, provoz domu stál v roce 2020 cca 20 000 Kč, v současné době s ohledem na nárůst cen energií činí náklady minimálně o polovinu více tj. 30 000 Kč měsíčně, k tomu měla výdaje na opravy domu. Za provoz auta hradila 19 000 Kč měsíčně, kdy najezdila kolem 70 km denně (plus opravy auta). Žalobkyně si pořídila nový automobil za částku cca 563 000 Kč, protože se předchozí auto stalo nepojízdným, na nákup vozu si vzala půjčku ve výši 500 000 Kč, kterou měsíčně splácí po 10 500 Kč.
7. Na základě výše uvedených skutečností považoval soud I. stupně za odpovídající výživné pro žalobkyni v období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 ve výši 50 000 Kč měsíčně, když přihlédl k tomu, že oproti předchozímu období žalovaný platí výživné na děti ve výši 100 000 Kč, resp. 110 000 Kč měsíčně. Za dobu od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 shledal přiměřeným výživným částku 40 000 Kč měsíčně a za dobu od 1. 1. 2022 částku 35 000 Kč měsíčně, když došlo ke snížení příjmu žalovaného. Co do zbylého požadavku na výživné žalobu zamítl. Vzhledem k tomu, že od roku 2020 žalovaný žalobkyni žádné výživné nehradil, vyčíslil dluh na výživném k datu vyhlášení rozsudku v celkové výši 1 234 000 Kč, který uložil žalovanému zaplatit ve dvou splátkách tak, jak bylo výše uvedeno.
8. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), soud I. stupně přitom vycházel z toho, že oba účastníci měli úspěch ve věci pouze částečný.
9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, v němž uplatnil odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o. s. ř. Vytýkal soudu I. stupně, že nesprávně určil výši jeho příjmu v roce

2020, když do něj nesprávně započel příjem z pronájmu vozidla včetně DPH, aniž by zohlednil výdaje spojené s provozem vozidla, a nesprávně rovněž započel příjem z prodeje cenných papírů. Namítal, že nebyly zohledněny odvody pojistného na sociální a zdravotní pojištění a DPH, kterou je povinen odvést do státního rozpočtu. Nesouhlasil ani s tím, že nebyly zohledněny jeho výdaje na provoz vozidla, zatímco výdaje žalobkyně na provoz vozidla soud I. stupně zjišťoval a zohledňoval, závěry soudu I. stupně tak považoval za rozporné. Ohledně částky 553 816 Kč namítal, že se jedná o částku z prodeje cenných papírů, které byly součástí společného jmění manželů, jejich prodejem tento majetek pouze nabyt jinou formou, nelze jej tak zahrnout do příjmu žalovaného. Ohledně příjmu za rok 2021 vytýkal soudu I. stupně, že neuvedl, jakým způsobem byl zohledněn benefit spočívající v tom, že má k dispozici firemní vůz, jak se projevil na výši jeho příjmu. Namítal, že naopak jeho příjem se snížil ukončením pronájmu vozidla JEEP. Z výtěžku prodeje tohoto vozidla byla uhrazena část školného pro dceru P.. Nesouhlasil dále s tím, jakým způsobem byl proveden důkaz obsahem opatrovnického spisu, nelze zjistit, jakými listinami byl důkaz proveden. Poukázal přitom na to, že nebyl zohledněn závěr soudu v opatrovnickém řízení ohledně výše jeho příjmu v roce 2021, a to 219 445 Kč měsíčně, sdělení žalovaného ohledně výše příjmu cca 240 000 Kč měsíčně bylo pouze odhadem, který byl následně korigován výše uvedeným zjištěním. To soud I. stupně neuvážil. Vytýkal dále soudu I. stupně, že neuvedl, v jakém rozsahu přihlížel k jeho výdajům na bydlení, přitom současně zohlednil neprokázané náklady žalobkyně. Namítal, že soud I. stupně v odůvodnění uvedl, že výdaje na bydlení má žalovaný z důvodu, že opustil společnou domácnost a bydlí s přítelkyní, aniž by však bylo uvedeno, jak konkrétně byla tato okolnost zohledněna. Nesouhlasil ani s tím, že by tyto okolnosti vůbec měly být zohledněny. Nesouhlasil dále s vyčíslením nákladů žalobkyně, které nebyly doloženy, navíc se jednalo o náklady na opravy, tedy investice do výlučného majetku žalobkyně. Rovněž nebylo zřejmé, proč byly zohledněny náklady na provoz auta žalobkyně ve výši 19 000 Kč měsíčně, které rovněž nebyly doloženy. Nesouhlasil ani s tím, jak byl určen pravděpodobný výdělek žalobkyně, poukázal na to, že před rokem 2000 byla žalobkyně schopna dosahovat příjmu až 250 000 Kč měsíčně, její současný příjem je hluboko pod jejími možnostmi, na její straně nejsou aktuálně žádné překážky, které by jí bránily v uplatnění na trhu práce. Poukázal přitom na to, že věk dětí již umožňuje, aby byla zaměstnána na plný úvazek. Příjem 30 000 Kč tak považoval za hluboce podhodnocený, poukázal přitom na údaje publikované Českým statistickým úřadem, dle nichž byla ve 2. čtvrtletí roku 2021 hrubá mzda na území hlavního města Prahy ve výši 46 163 Kč. Žalobkyně by dle jeho názoru mohla dosahovat čistého příjmu cca 60 000 Kč měsíčně. Vytýkal soudu I. stupně, že nepostupoval dle § 697 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), neprovedl porovnání životní úrovně manželů, způsob výpočtu výživného v rozsudku absentuje. Rozsudek považoval za nepřezkoumatelný. Soud I. stupně měl přitom porovnat rovněž náročnost vykonávané práce a s tím související množství a kvalitu volného času, poukázal na to, že trávil většinu dne odpovědnou a náročnou prací, zatímco žalobkyně po většinu doby nepracovala vůbec, o děti se vzhledem k jejich věku již prakticky starat nemusela. Nebyly ani zohledněny její majetkové poměry – nemovitosti v jejím výlučném vlastnictví, kapitálový majetek v podobě kanadských dluhopisů. Žalobkyně bydlí v lukrativní lokalitě v xxx v domě s pěti ložnicemi, třemi koupelnami, saunou a zahradou, s tím není bydlení žalovaného srovnatelné. Žádal, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že mu stanoví vyživovací povinnost ve výši 20 000 Kč měsíčně za rok 2020 a 10 000 Kč měsíčně za rok 2021 a nadále a uloží žalobkyni povinnost nahradit mu 60 % nákladů řízení.

10. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalovaného považovala jeho odvolací námítky za nedůvodné, příjmy žalovaného považovala za správně zjištěné, správně byly zohledněny v plné výši včetně faktického užívání osobního vozu. Naopak na straně žalobkyně vznikly značné náklady na pořízení vozu. Poukázala na to, že soud I. stupně nezohlednil veškeré příjmy, které žalovaný čerpal pro svou potřebu z investic realizovaných z prostředků společného jmění manželů. Ke snížení příjmů žalovaného nedošlo, pouze jsou mu vypláceny jinou formou, např. ve formě bonusů na školné, poskytnutím služebního vozidla. Ohledně svých výdělečných možností poukázala na dvacetiletou ztrátu praxe v oboru, svůj věk i epidemii koronaviru, které jí neumožňují získat uplatnění dle

představ žalovaného. Poukázala na potřebu péče o děti vyplývající ze specifík náročného studia na středních školách s programem výuky dle zahraničních pravidel, potřebu návštěv psychologické poradny zejména se synem N.. Poukázala na doložené problémy syna s dokončením střední školy a traumata dětí z vloupání do rodinného domu a setkání s pachatelem, to vše řešila sama. Namítala, že žalovaný nebyl schopen se dohodnout na výživném pro ni i pro děti, stále snižoval částku, kterou jim dával k dispozici na vedení domácnosti, lhal ohledně finančních prostředků, které má k dispozici. Neumožnil žalobkyni užívat byt, který má v dispozici, ani jej nepronajal, když příjmy z pronájmu by snížily jeho výdaje na bydlení. Ohledně tvrzené nepřezkoumatelnosti poukázala na to, že shromážděná tvrzení a důkazy jsou dostatečná pro posouzení dané věci, odvolací soud tak může rozhodnout, aniž by věc vracel soudu I. stupně. Ohledně životní úrovně poukázala na to, že dům je 21 let starý, nemá dostatek finančních prostředků na jeho údržbu a opravy, nezbyvají jí finanční prostředky na dovolené na horách či u moře, na které byly děti zvyklé. Na straně žalovaného naopak k žádnému omezení nedochází, poukázala na jeho četné zahraniční dovolené. Veškerá péče o děti zůstala na ní, zatímco žalovaný veškeré příjmy i svůj čas věnuje jen sám sobě. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů řízení dle vyčíslení založeného ve spise.

11. U odvolacího jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalovaný dále namítl, že syn měl jít v 16 letech k psychologovi sám, jeho psychické potíže navíc nebyly prokázány, v současné době bydlí syn u něho.
12. Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a odvolání žalovaného v zásadě neshledal opodstatněným. V souladu s § 213 a 213a o. s. ř. zopakoval některé důkazy k upřesnění skutkových zjištění ohledně výdajů žalobkyně a doplnil dokazování ohledně aktuální situace.
13. Rozpisem poplatků za komunální odpad Magistrátu hlavního města Prahy, odboru daní, poplatků a cen, oddělení poplatků za odpady vzal za prokázané, že za období leden až červen 2020 byl žalobkyni účtován poplatek za odvoz směsného odpadu 1 194 Kč, tj. 199 Kč měsíčně.
14. Mimořádnou fakturou za elektřinu ze dne 22. 2. 2022 vystavenou Pražskou energetikou, a.s. vzal za prokázané, že žalobkyni vznikl nedoplatek za období od 14. 10. 2021 do 6. 1. 2022 ve výši 31 210 Kč, zaplacené zálohy činily 43 710 Kč, náklady na elektřinu v tomto období tak činily cca 18 730 Kč měsíčně. Z přehledu plateb - vyúčtování záloh vzal dále za prokázané, že v lednu až v březnu 2020 činily zálohy na elektřinu 7 880 Kč měsíčně.
15. Fakturou ze dne 15. 4. 2020 vzal za prokázané, že žalobkyně měla sjednán u společnosti CD PROFESIONAL security agency, s.r.o. monitoring, za který činila měsíční platba 1 476,20 Kč, za výjezd dne 4. 3. 2020 činila platba 895,40 Kč. Fakturou ze dne 4. 12. 2020 vystavenou dodavatelem J. Š. vzal za prokázané, že žalobkyni bylo účtováno za sklenářské práce – zasklení dvojskla s bezpečnostním sklem po vloupání 9 355,25 Kč a fakturou ze dne 4. 1. 2021 vystavenou společností DELIKAAS s.r.o., studnařství a čerpací technika vzal za prokázané, že žalobkyni bylo účtováno za čištění studny, montáž nového čerpadla celkem 28 508 Kč.
16. Potvrzením zaměstnavatele žalovaného vzal za prokázané, že celková vyplacená odměna žalovaného za leden až srpen 2022 činila 1 810 959 Kč, tj. 226 370 Kč měsíčně.
17. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 8. 2022, č. j. 27 C 342/2018-61, bylo manželství účastníků rozvedeno, rozsudek nabyl právní moci dne 6. 9. 2022 (dle údajů uveřejněných v aplikaci infosoud.justice.cz).
18. Podle § 697 odst. 1 o. z. mají manželé vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů.

19. Bylo tak na soudu I. stupně, aby zjistil majetkové poměry obou účastníků, porovnal je včetně jejich životní úrovně a na základě toho určil částku, jíž se má žalovaný podílet na dorovnání životní úrovně žalobkyně.
20. Odvolací soud shledal opodstatněnou námitku žalovaného, že soud I. stupně podrobně nevysvětlil, jakým způsobem zohlednil jednotlivé skutečnosti, na které v odůvodnění poukázal, nicméně to nepovažoval za vadu, kterou by nebylo možno zhojit v odvolacím řízení.
21. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalovaný má, resp. měl vyživovací povinnost vůči žalobkyni coby své manželce ve smyslu § 697 o. z., sporná byla pouze její výše. Poté, co odvolací soud upřesnil některá skutková zjištění soudu I. stupně a doplnil dokazování ohledně skutečností, které nastaly po rozhodnutí soudu I. stupně, shledal správnou výši výživného tak, jak byla určena soudem I. stupně. Ke změně napadeného rozsudku pak došlo pouze s ohledem na skutečnost, že v mezidobí bylo manželství účastníků rozvedeno, právní mocí rozsudku o rozvodu manželství zanikla vyživovací povinnost žalovaného vůči žalobkyni coby jeho manželce, což bylo třeba v rozhodnutí zohlednit.
22. Při přezkumu výše výživného odvolací soud vycházel z příjmů a výdajů obou účastníků tak, jak byly zjištěny, pokud se jedná o příjmy žalovaného, vycházel z výše jeho odměny a po určitou dobu z částky za nájem vozidla, vyhověl přitom námitce žalovaného, že neměla být zohledňována DPH, když tuto námitku žalovaný uplatnil až po předchozím rozhodnutí odvolacího soudu, a skutečnost, že žalovaný je plátcem DPH lze zjistit z veřejně přístupných registrů. Odvolací soud zohlednil jinak veškerý příjem z pronájmu vozidla, k paušálně určené částce výdajů nepřihlížel z důvodů, které byly uvedeny již v předchozím rozhodnutí, a to že náklady na získání těchto příjmů jsou zjevně totožné s výdaji na provoz vozidla (servisní prohlídky, pojištění, pohonné hmoty apod.). Obdobné výdaje na provoz vozidla má přitom nepochybně rovněž žalobkyně (ohledně vozidla tov.zn. Hyundai Tucson, které užívá), odvolací soud tak neshledal důvod tyto výdaje u žalovaného (ani u žalobkyně) konkrétně zjišťovat a zohledňovat, vycházel přitom z toho, že se jedná o běžné provozní náklady, které hradí oba účastníci v souvislosti s vozidlem, které mají k dispozici, tyto výdaje tak mají v obdobné výši. Dále přihlížel k výši vyživovací povinnosti, jak k nezletilým dětem účastníků, tak jak již byla soudem pravomocně stanovena, tak i k výživnému k synovi M.ovi z předchozího vztahu a nákladům na bydlení. U žalovaného však náklady na bydlení zohlednil pouze v rozsahu 2/3 s ohledem na to, že žalovaný žije s přítelkyní, lze tak předpokládat, že se podílí (či by se měla podílet) na nákladech domácnosti žalovaného minimálně v rozsahu 1/3. K výdajům za byt ve Xxx ve výši 4 671 Kč odvolací soud shodně jako v předchozím rozhodnutí nepřihlížel s ohledem na jejich celkem nepodstatnou výši (vzhledem k příjmům žalovaného), která ostatně ani žalovaného zjevně nemotivovala k tomu, aby byt využil k získání alespoň minimálního příjmu (např. z pronájmu), který by tento jeho výdaj pokrýl.
23. V roce 2020 činil příjem žalovaného dle daňového přiznání 238 532 Kč (jak již bylo zjištěno v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu, od těchto závěrů odvolací soud neshledal důvod se odchýlit, výpočet vyplýval z výše příjmu žalovaného po odpočtu pojistného uvedeného v daňovém přiznání a výše daně) a s přihlédnutím k pronájmu vozidla bez DPH, tj. 29 000 Kč měsíčně, činil jeho čistý měsíční příjem cca 260 000 Kč, výdaje na bydlení (nájem včetně záloh na služby) činily 43 000 Kč měsíčně, z toho 2/3 činily 28 670 Kč, dále platil výživné na N. a P. za dobu od ledna do srpna 100 000 Kč měsíčně pro oba dohromady, od září do prosince 110 000 Kč měsíčně a dále platil výživné na syna M. 15 000 Kč měsíčně. Jeho výdaje tak činily celkem 143 670 Kč, rozdíl mezi příjmy a výdaji činil 116 330 Kč.
24. U žalobkyně odvolací soud vycházel z jejího potenciálního příjmu ve výši 30 000 Kč měsíčně, stejně jako v předchozím rozhodnutí nepovažoval za reálné, aby s ohledem na dvacetiletý výpadek praxe, vyšší věk (55+) a minimálně částečnou péči o nezletilé děti mohla vykonávat manažerskou pozici, jak předpokládal žalovaný. I když věk dětí nevyžadoval stálou péči či dohled, bylo třeba zajistit jim každodenní stravu, čisté oblečení, pomoc při přípravě do školy a s ohledem na odlehlé bydliště i

částečně dopravu do školy, případně na mimoškolní aktivity. Vycházel tak z příjmu, kterého by mohla dosáhnout na pozici všeobecného administrativního pracovníka. Takovou pozici považoval za odpovídající možnostem žalobkyně s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti. Odvolací soud v této souvislosti poukazuje na to, že vycházel z čistého příjmu 30 000 Kč měsíčně, přičemž údaje z informačního systému o průměrném výdělků Ministerstva práce a sociálních věcí, které sloužily jako podklad, uvádějí hrubý příjem v daném oboru (28 866 Kč, jak již bylo uvedeno v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu), vycházel tedy z příjmu poněkud vyššího, než zde uváděného.

25. Jako výdaje žalobkyně zohlednil náklady na elektřinu (zálohovou platbu) 7 880 Kč, odvoz odpadu 199 Kč, splátky úvěru na auto 10 500 Kč od června 2020 (tj. v poměrné výši $6\,125\text{ Kč}$ měsíčně – $7 \times 10\,500 : 12$) a výživné na děti s ohledem na jejich věk, kdy svou vyživovací povinnost již žalobkyně plní osobní péčí v menším rozsahu, za odpovídající tak považoval výživné v minimální míře ve výši 10 % z příjmu, tj. 6 000 Kč měsíčně na obě. Výdaje žalobkyně tak činily 21 625 Kč měsíčně, rozdíl mezi příjmy a výdaji činil 8 375 Kč.
26. Na vyrovnání životní úrovně by tak měl žalovaný žalobkyni v roce 2020 přispět částkou 53 977,50 Kč, v takovém případě by každý z nich měl k dispozici částku 62 352,50 Kč $[(116\,330 + 8\,375) : 2]$.
27. V roce 2021 činil příjem žalovaného dle potvrzení zaměstnavatele (tak, jak byl uveden v jednotlivých měsících v odst. 5 odůvodnění napadeného rozsudku) celkem 2 605 094 Kč, tj. 217 091 Kč měsíčně, s připočtením poměrné části za pronájem vozidla 29 000 Kč měsíčně za dobu od ledna do dubna 2021 ve výši 9 670 Kč $(29\,000 \times 4 : 12)$ činil jeho čistý měsíční příjem 226 000 Kč. Jeho výdaje v tomto roce činily opět výdaje na bydlení ve stejné $2/3$ výši, tj. 28 670 Kč, výživné na obě děti cca 107 000 Kč $(680\,000\text{ Kč na N., } 600\,000\text{ Kč na P. děleno } 12)$ a výživné na syna M. 15 000 Kč, celkem 150 670 Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji tak činil 75 330 Kč.
28. Ohledně příjmu žalobkyně i v tomto roce vycházel odvolací soud z potenciálního příjmu cca 30 000 Kč měsíčně. Jako výdaje žalobkyně zohlednil náklady na elektřinu, od ledna do září po 7 880 Kč, za dobu od října do prosince poměrnou část z vyúčtované částky 74 920 Kč za říjen 2021 až leden 2022, tj. 18 730 Kč měsíčně, v průměru za celý rok 10 590 Kč, 10 500 Kč splátka na auto, poplatky za odpad minimálně ve stejné výši jako v roce 2020, tj. 199 Kč a výživné na obě děti rovněž ve stejné výši, tj. 6 000 Kč, celkem 27 290 Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji tak činil 2 710 Kč.
29. Na vyrovnání životní úrovně by tak měl žalovaný žalobkyni v roce 2021 přispět částkou 36 310 Kč, v takovém případě by každý z nich měl k dispozici částku 39 020 Kč $[(75\,330 + 2\,710) : 2]$.
30. V roce 2022 činil příjem žalovaného dle potvrzení zaměstnavatele za dobu od ledna do srpna 1 810 959 Kč, tj. 226 370 Kč měsíčně. Jeho výdaje v tomto roce činily opět výdaje na bydlení ve stejné $2/3$ výši, tj. 28 670 Kč, výživné na obě děti 80 000 Kč $(40\,000\text{ Kč na N., } 40\,000\text{ Kč na P.)$ a výživné na syna M. 15 000 Kč, celkem 123 670 Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji tak činil 102 700 Kč.
31. I v roce 2022 vycházel odvolací soud z potenciálního příjmu žalobkyně cca 30 000 Kč měsíčně. Jako výdaje žalobkyně zohlednil zálohy na elektřinu minimálně 15 000 Kč (dle tvrzení žalobkyně, což považoval odvolací soud za odpovídající vzhledem k nákladům za rok 2021), 10 500 Kč splátka na auto, poplatky za odpad minimálně ve stejné výši jako v předchozích letech, tj. 199 Kč a výživné na obě děti rovněž ve stejné výši, tj. 6 000 Kč, celkem 31 700 Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji tak činil – 1 700 Kč.
32. Na vyrovnání životní úrovně by tak měl žalovaný žalobkyni v roce 2022 přispět částkou 52 200 Kč, v takovém případě by každý z nich měl k dispozici částku 50 500 Kč $[(102\,700 - 1\,700) : 2]$.
33. Z výše uvedeného vyplývá, že odpovídající výše výživného by byla v letech 2020 a 2022 o něco vyšší, než určil soud I. stupně (v roce 2020 cca 54 000 Kč, v roce 2022 cca 52 000 Kč), v roce 2021

dospěl odvolací soud k částce o něco nižší (cca 36 000 Kč). Odvolací soud však vycházel z toho, že zamítavý výrok rozsudku nebyl napaden odvoláním, vyšší výživné tak žalobkyni nelze přiznat, nicméně neshledal důvod ani k přiznání nižší částky za rok 2021 (změnou napadeného vyhovujícího výroku rozsudku), vycházel přitom z toho, že kromě výše uvedených příjmů (od zaměstnavatele a po určitou dobu i z pronájmu auta) žalovaný získal v rozhodném období, za které je výživné přiznáváno, částku 553 816 Kč z prodeje cenných papírů, kterou si ponechal, což by mělo být nepochybně zohledněno. Odvolací soud tak neshledal důvod ke stanovení nižšího výživného za rok 2021, než jak učinil soud I. stupně.

34. Pokud žalovaný poukazoval na požadavek shodné životní úrovně, pak životní úroveň se odvíjí zejména od množství finančních prostředků, které mají manželé v rozhodné době k dispozici, výše uvedeným výživným tak dojde k naplnění požadavku shodné životní úrovně. Pokud žalovaný poukazoval na rozdílný charakter bydlení, jeví se odvolacímu soudu plně srovnatelný, žalovaný sice bydlí „pouze“ v bytě, avšak v atraktivní lokalitě, v dosahu centra Prahy, nevyžadující žádné náklady na údržbu, žalobkyně bydlí ve velkém domě, avšak na odlehlém místě, což má svá negativa, jak vyplývá z výše uvedených zjištění, že žalobkyně musela řešit opravu zasklení po vloupání, využila služeb bezpečnostní agentury. Dům dále vyžaduje náročnější péči a údržbu, než pronajatý byt, náklady na opravy, jak vyplývá z výše uvedených zjištění (např. vyčištění studny, nové čerpadlo). Pokud žalovaný poukazoval na náročnost své pracovní činnosti, je nepochybné, že manažerská pozice vyžaduje vysoké pracovní nasazení i míru zodpovědnosti, na druhé straně nelze přehlédnout náročnost situace žalobkyně, byť ze zcela jiného důvodu, spočívající v tom, že se po mnohaleté přestávce vrací k pracovní činnosti a hledá odpovídající možnosti uplatnění za současné péče o dosud nezaopatřené děti. Pokud žalovaný uvedl, že v současné době bydlí syn u něho, vycházel odvolací soud z toho, že aktuální stav nebyl pro posouzení věci podstatný vzhledem k tomu, že vyživovací povinnost byla omezena právní mocí rozvodu manželství, tj. 6. 9. 2022, stav v době odvolacího jednání 6. 10. 2022 tak již nebyl významný.
35. Ze všech těchto důvodů shledal odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícím výroku věcně správným, proto jej potvrdil dle § 219 o. s. ř. pouze s částečnou změnou dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. reflektující skutečnost, že v mezidobí bylo manželství účastníků rozvedeno, k datu právní moci rozsudku o rozvodu manželství zanikla vyživovací povinnost žalovaného vůči žalobkyni coby manželce, což se projevilo omezením doby placení výživného v roce 2022 do tohoto data.
36. Odvolací soud dále vyčíslil dluh na výživném za rozhodné období, tj. od 1. 1. 2020 do 6. 9. 2022. Za rok 2020 vznikl žalovanému dluh na výživném 600 000 Kč (12 x 50 000), za rok 2021 480 000 Kč (12 x 40 000) a za rok 2022 287 000 Kč (8 x 35 000 + 6 x 35 000 : 30), celkem 1 367 000 Kč. Při určení lhůty k plnění vycházel odvolací soud z toho, že se jedná o výživné, které se má dostat do dispozice oprávněné osoby co nejdříve, i z příjmů žalovaného, které umožňují dluh zaplatit ve vyšších splátkách. Uložil tak žalovanému zaplatit vyčíslený dluh ve dvou splátkách po 683 500 Kč, a to do 31. 12. 2022 a 30. 6. 2023.
37. S ohledem na částečnou změnu rozsudku, rozhodl opětovně o náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně dle § 142 odst. 2 o. s. ř., vycházel přitom z toho, že oba účastníci uspěli pouze částečně, míra jejich úspěchu a neúspěchu přitom byla obdobná.
38. V odvolacím řízení však již měla plný úspěch žalobkyně, byla jí tedy přiznána dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. náhrada nákladů odvolacího řízení v plné výši, a to náklady právního zastoupení za 2 úkony po 13 780 Kč (vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) dle § 7 a § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), paušální náhradu hotových výdajů 2 x po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 AT a 21 % DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 5 913,60 Kč, celkem 34 073,60 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.)

Praha 6. října 2022

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu